

никакво основание да се съмнявамъ въ истинността имъ.

Азъ нещъ да влизамъ въ подробности върху разказитѣ за турскитѣ злодѣйства, за които ни говориха злочеститѣ ранени, понеже тѣсж твърдѣ отвратителни, па за тѣхъ вѣче и много се е говорило; ще споменъ само за това, какъ турцитѣ запалили въ Ески-Загра оная къща, която служила за болница и въ която се намираха ранени наши и Българе и ще да разкажъ за друго събитие пакъ въ този градъ. Когато се начало смущението по причина на нападението и влѣзването на неприятелтъ въ градътъ, то жителитѣ отчасти сполучили да побѣгнѣтъ; а другитѣ, най-много жени и дѣца се затворили въ черквата въ таквъзъ голѣмо количество до колкото тя могла да събере. Тамъ тѣ се надѣвали да се укрижѣтъ и да намѣрятъ прибѣжище, но разумѣва се че башибозуцитѣ и черкезитѣ ги намѣрили. Отъ най-напрѣдъ тѣ начнали да гърмятъ върху имъ чрѣзъ прозорцитѣ и вратата, а послѣ влѣзли вжтрѣ и захванали да ги убиватъ както и съ каквото могли и да колятъ ония които останали здрави отъ куршумитѣ и въобще сичкитѣ хора, които били физически живи.

Тѣ оставили черквата когато спорѣдъ тѣхното мнѣние не останала тамъ ни една жива душа, но за по-голѣмо увѣрение тѣ я запалили. Дѣйствително въ нея сичкитѣ не били мъртви: едни лѣжели въ несвѣсть, други били само ранени или даже не ранени и съвсѣмъ случайно се избавили подъ труповетѣ на убититѣ, трети сами се присторили мъртви. Разбойницитѣ дѣйствovali на-бързо понеже се страху-